

זרזירים בשדה תירס

קבוצת גוזלי זרזירים גרה פעם עם אמא שלהם בשדה תירס. כשהתירס הבשיל אמא זרזיר הקפידה מאוד לראות האם באים כבר הקוצרים, היא ידעה כי אלה באים עם סכינים גדולים, ועלולים לפגוע בגוזליה.

לכן, תמיד כשיצאה כדי למצוא מזון, אמרה לקטנים שישגיחו ויקשיבו היטב, וכשהיא תחזור יספרו לה מה ראו ושמעו.

יום אחד, כאשר הזרה לקן ראתה שהגוזלים מפוחדים מאוד. "אמא, אמא" אמרו. "בעל השדה היה היום כאן ואמר לבנו: 'תירס מבשיל, אנו צריכים לקרוא לשכנים שיבואו לעזור בקציר.'"

אבל אמא זרזיר אמרה: "אל פחד. אם הוא מחכה לשכנים שיבואו לעזור לו, יש לנו מספיק זמן כדי לעבור למקום אחר. תקשיבו ותגידו לי מה הוא יאמר מחר."

בערב הבא הגוזלים ממש רעדו מפחד: "אמא, הו אמא, אנו מוכרחים לעבור מכאן מיד! בעל השדה בא ואמר לבנו: 'התירס מבשיל מהר. אין זמן לחכות

לשכנים. נקרא לדודים ולבני דודים שיבאו לעזור בקציר.' נכון שנזוז הלילה מכאן?"

"אל תדאגו" אמרה אמא זרזיר "דודים ובני דודים שלו עסוקים בקציר התירס שלהם. אנו לא נזוז עוד מכאן."

בלילה השלישי כשאמא

זרזיר חזרה הביתה אמרו

גוזליה: "אמא, היום בא בעל

השדה, הביט סביב ואמר

לבנו: 'התירס כבר מבשיל יותר מדי. אין טעם להמתין לשכנים ולקרובים. לכן אנו מוכרחים לקטוף את התירס

בעצמנו. לך וקרא לקוצרים ומחר מתחילים בקציר.'"

"טוב" אמרה אמא זרזיר "זה כבר סיפור אחר,

כשאדם מתחיל לעבוד בעצמו במקום לחכות

שמישהו אחר יעשה את העבודה. היום זזים

למקום אחר."

